

«Συναρπαστικό»
Booklist

«Ευφύεστατο!»
Publishers Weekly

Η

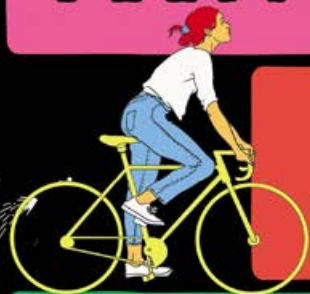
«Τρυφερό,
πρωτότυπο,
αισιόδοξο!»
Beth O'Leary

ΘΕΩΡΙΑ

(ΟΧΕΔΟΝ)

ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

KARA
GNODDE

Μετάφραση:
Ζωή Κόκκα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΓΙΑΤΙ Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ...

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Δεκέμβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Kara Gnodde, *The theory of (not quite) everything*, 2023

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Αλεξάνδρα Δένδια
Προσαρμογή εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2023, Kara Gnodde

© 2023, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3873-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83873

Κ.Ε.Π. 5801, κ.π. 19495

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

KARA GNODDE
Η ΘΕΩΡΙΑ (ΣΧΕΔΟΝ)
ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

Ζωή Κόκκα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

1

ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

2012

Χρόνος (t) = 0

Όταν η Μίμι στέκεται στην πόρτα της, ξέρει πως τα νέα δεν είναι καλά. Το σώμα της γνωρίζει ήδη τους κανόνες.

«Η κυρία Μπράδερτον; Η Ναόμι;»

Κάνει νόημα στους αστυνομικούς να περάσουν μέσα. Οι λέξεις δεν βγαίνουν από το στόμα της.

Είναι ένας άντρας και μια γυναίκα. Τινάζουν ανύπαρκτη σκόνη από τα μανίκια τους. Μοιάζουν σαν βομβιστές αυτοκτονίας, ζωσμένοι με όλα αυτά τα προστατευτικά και τα σήματα, τις ζώνες και τα κλιψάκια, το γουόκι τόκι που κουβαλά ο καθένας, και τις άπειρες τσέπες. Αλλά αυτό που θα προκαλέσει την έκρηξη είναι τα φριχτά νέα, όχι κάποιος μηχανισμός.

Καταλαμβάνουν τόσο χώρο στο χολ της, που η ίδια πρέπει να στριμωχτεί και να περάσει από πίσω τους για να τους οδηγήσει στον διάδρομο προς την κουζίνα, εκεί που μπορεί να κάνει την ερώτηση για την οποία νομίζει πως ξέρει

ήδη την απάντηση. Είναι νεκρός; Σπρώχνει με το πόδι της την αλληλογραφία στο πάτωμα, σαν για να τακτοποιήσει τα γράμματα. Βλέπει το όνομά του πάνω σε έναν φάκελο. Τραβάει προς τα κάτω το πουλόβερ της για να σουλουπωθεί λίγο και καθαρίζει φανταστικά σημάδια μάσκαρας κάτω από τα μάτια της, ακολουθώντας τους κανόνες μιας ασαφούς κοσμιότητας που απαιτείται σε τέτοιες περιπτώσεις, λίγο πριν καταρρεύσουν τα πάντα.

Είναι αδύνατον να προετοιμάσεις κάποιον για τον θάνατο ενός αγαπημένου του προσώπου. Αλλά υπάρχουν κανόνες για κάτι τέτοιες στιγμές και η Μίμι τούς έχει ξαναδεί να τίθενται σε λειτουργία.

Θα σου έλεγε: Μην κωλυσιεργείς. Ο άνθρωπος θα έχει καταλάβει ήδη πως κάτι δεν πάει καλά από τη συμπεριφορά σου, από το ίδιο το γεγονός πως βρίσκεσαι εκεί ή έχεις πάρει τηλέφωνο. Στέλνουμε αμέτρητα σήματα στους άλλους χωρίς να το ξέρουμε. Το σώμα του θα προετοιμάζεται ήδη για μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Να χρησιμοποιείς απλή και ουδέτερη γλώσσα. Ξεκίνα λέγοντας πως ο άνθρωπος έχει πεθάνει. Αυτό αποκλείει κάθε αμφιβολία. Μη χρησιμοποιείς μεταφορές όπως «μας άφησε» ή «πήγε κάπου καλύτερα». Το «χάθηκε» είναι εξαιρετικά μη βοηθητικό – *φαντάσου* το μόνο.

Η αλήθεια είναι απαραίτητη.

Μπορεί να χρειαστεί να το ξαναπείς.

Και μη δώσεις υποσχέσεις που δεν μπορείς να κρατήσεις.

Η Μίμι ήταν πάντοτε ευγνώμων που μάθαινε τα νέα από επαγγελματίες. Απόλυτα ευθείς.

Θυμάται την τελευταία φορά: Καθόταν στην άκρη του τραπεζιού στο σαλόνι με το βλέμμα καρφωμένο σε ένα καρτελάκι από το καθαριστήριο που είχε αφήσει η μητέρα της στο χαλάκι. Μιλούσε ο αδερφός της, ο Αρτ. Οι αστυνομικοί είχαν φύγει.

«Πρέπει να το σπάσουμε σε κομμάτια» είχε πει ο Αρτ, παραγμένος τόσο, που η φωνή του έμοιαζε με χτύπο μετρονόμου.

Κοιτούσε τριγύρω λες και έψαχνε έναν χάρακα για να μετρήσει τα κομμάτια ενός κατακερματισμένου όλου.

«Και» είπε –η φωνή του να σπάει– «να σχεδιάσουμε μαζί το μέλλον μας».

«Ναι» είπε η Μίμι.

Και έτσι απλά της έπιασε το χέρι.

Αυτή τη φορά στέκει ξυπόλυτη και μόνη στον διάδρομο του σπιτιού της. Οι αστυνομικοί την ακολουθούν με τις μπότες τους κι εκείνη νιώθει λες και είναι κρατούμενη και την ακολουθεί ένας ολόκληρος στρατός· περνά μπροστά από τον καθρέφτη – το είδωλό της ενός άλλου ανθρώπου, όχι εκείνης που πέρασε από αυτό το χολ πριν από ένα λεπτό τσεκάροντας την όψη της στο γυαλί, σουφρώνοντας τα χείλη της.

Οι αστυνομικοί μπαίνουν στην κουζίνα κρατώντας ακόμα τα καπέλα στα χέρια τους, μπροστά τους.

«Να σας προσφέρω κάτι;» λέει εκείνη.

Δεν θέλουν τσάι, μα ούτεως ή άλλως ποτέ δεν δέχονται τίποτα.

«Είμαστε μια χαρά, ευχαριστούμε» λέει ο άντρας.

«Ίσως καλύτερα να καθίσετε» λέει η γυναίκα.

Τώρα δεν υπάρχει επιστροφή.

Η Μίμι κάνει να καθίσει στον καναπέ, τα χέρια της θέλουν να ψάξουν τον αδερφό της. Θα ήθελε να είναι εκεί μαζί της όσο συμβαίνει όλο αυτό, αλλά ξέρει ήδη πως κάτι τέτοιο είναι αδύνατον.

«Πρόκειται για τον Αρτ;» λέει. «Τον αδερφό μου;»

«Κυρία Μπράδερτον—»

«Είναι νεκρός;» ακούει τον εαυτό της να λέει. «Ο αδερφός μου. Είναι νεκρός, σωστά;»

Το δωμάτιο διαλύεται σε λωρίδες που αιωρούνται και χάνονται μακριά, τίποτα δεν έχει υπόσταση, το φως καταπίνει την ύλη.

«Ο αδερφός σας είχε ένα ατύχημα. Είναι στο νοσοκομείο και—»

«Στο νοσοκομείο; Είναι καλά;»

Αρπάζει το πανωφόρι της με μια κίνηση.

«Ίσως καλύτερα να περιμένετε ένα λεπτό».

Ο αστυνομικός τής δείχνει πάλι τον καναπέ.

«Υπάρχουν μερικά πράγματα που πρέπει να μάθετε».

Τον Αρτ τον χτύπησε αυτοκίνητο.

Ένα μικρό αυτοκίνητο.

«Κάπως μικρό» διορθώνει η αστυφύλακας Πέιν. «Είναι βαριά τραυματισμένος».

Ο οδηγός του αυτοκινήτου σταμάτησε, μαθαίνει η Μί-

μι, και είναι πολύ ταραγμένος. Ο Αρτ δεν έχει τις αισθήσεις του – βρήκε στο πλαϊνό μέρος του αμαξιού ή στον καθρέφτη, δεν είναι σίγουροι πού ακριβώς, και χτύπησε το κεφάλι του. Απ' ό,τι φαίνεται πετάχτηκε μπροστά στο αυτοκίνητο χωρίς καμία προειδοποίηση.

«Γιατί να κάνει κάτι τέτοιο; Ό-ό-όχι!» είπε τραυλίζοντας, όπως παλιά.

Ο οδηγός κάλεσε ασθενοφόρο και μίλησε στους αστυνομικούς που έφτασαν στο σημείο.

«Δυπάμαι, κυρία Μπράδερτον, ξέρω πως είναι δύσκολο. Υπάρχει κάποιος που θέλετε να καλέσουμε;»

«Ό-ό-όχι. Ευχαριστώ».

«Κανονικά ποιον θα παίρνατε;»

Τίποτα δεν μοιάζει κανονικό αυτή τη στιγμή.

Παρά τους αρχικούς της ενδοιασμούς, δοκιμάζει να πάρει τη φίλη της τη Ρέι, αλλά η Ρέι δεν απαντά.

«Και το αγόρι μου. Μπορώ να δοκιμάσω να πάρω κι εκείνον».

Αλλά βγαίνει τηλεφωνητής.

«Νόμιζα πως ήταν αυτός στην πόρτα όταν ήρθατε εσείς».

Η φωνή της σπάει.

Προσφέρονται να πάνε τη Μίμι με το αυτοκίνητο στο νοσοκομείο.

«Σας ευχαριστώ» λέει. «Σας ευχαριστώ πάρα πολύ».

Βάζει τα παπούτσια της και ξαναφοράει το παλτό της. Η αστυφύλακας Πέιν τη βοηθάει με τα μανίκια.

Το αυτοκίνητο της αστυνομίας δεν έχει διακριτικά ούτε σειρήνα. Η Μίμι εκπλήσσεται που μπορεί να σηκώσει

τα πόδια της και να μπει στο αυτοκίνητο, αλλά το επόμενο που θυμάται είναι να κοιτάζει το πίσω μέρος του καθίσματος που βρίσκεται μπροστά της. Μπορεί να δει το προφίλ του αστυφύλακα Ρόμπερτς, το παχουλό αυτί του. Αναρωτιέται αν οι αστυνομικοί θα έκαναν μεταξύ τους αστεία, όπως κάνουν στην τηλεόραση, αν δεν βρισκόταν κι εκείνη μαζί τους στο αμάξι.

Ακούει άλλα περιστατικά που παρεμβάλλονται. «Δεν υπάρχουν άλλοι τραυματίες στο Γκρόσβενορ Παρκ» ακούγεται από τον ασύρματο του αυτοκινήτου. «Απ' ό,τι φαίνεται το όχημα ήταν κλεμμένο».

«11-19, από το νοσοκομείο» λέει η αστυφύλακας Πέιν και μετά χαμηλώνει την ένταση, παρόλο που το κροτάλισμα παραμένει. «Είσαι αρκετά ζεστά;» ρωτάει.

Ευγενική. Κάνουν αναστροφή, γιατί είναι αδιέξοδο, και περνάνε από τις οικείες πόρτες της γειτονιάς – αλλά σαν να μεταφέρονται με διαστημόπλοιο, τόσο ξένα φαίνονται όλα. Η Μίμι πιάνει το χερούλι της πόρτας και προσέχει πως είναι κλειδωμένη.

Ανάμεσα στα καθίσματα υπάρχει ένα μικρό πληκτρολόγιο Dell και ένα τσαλακωμένο χάρτινο ποτηράκι είναι χωμένο στην τσέπη πίσω από το κάθισμα του αστυφύλακα Ρόμπερτς.

Το τέρας που κρύβεται πίσω από όλες τους τις κουβέντες, αλλά οι αστυνομικοί δεν το λένε ξεκάθαρα, παρόλο που η Μίμι το αισθάνεται παντού, είναι ο υπαινιγμός πως ο Άρτ προσπάθησε να αυτοκτονήσει.

Δεν το εννοούσα αυτό που είπα, λέει τηλεγραφικά, προ-

σπαθώντας να φτάσουν τα λόγια της στον Αρτ από το αυτοκίνητο. Δεν το εννοούσα.

Παρότι φυσικά το εννοούσε.

«Ο αριθμός των ατόμων που έχουν κουβαλήσει για εξακρίβωση είναι ακραίος» λέει ο Ρόμπερτς στην Πέιν. «Θα γίνεται πανικός εκεί μέσα αύριο το πρωί».

Πρέπει να φτάσει γρήγορα στο πλευρό του Αρτ. Να του πει ότι είναι κοντά του. Ότι δεν θα φύγει ποτέ.

Του είπε ότι θα έφευγε. Αλλά τώρα κάνει μια συμφωνία.

Σε παρακαλώ, λέει προσευχόμενη σε μια ανώτερη δύναμη στην οποία δεν πιστεύει. Κάνε να είναι καλά και υπόσχομαι να μη φύγω.

Πηγαίνουν προς τον Αρτ.

Δεν είναι η πρώτη συμφωνία που κάνει.

Η συμφωνία ολόκληρης της ζωής της είναι αυτή: να είναι συνηθισμένη, ώστε να μπορεί ο Αρτ να είναι ξεχωριστός.

«Μην τον ενοχλείς, έχει δουλειά» έλεγε πάντα η μητέρα της.

Ο Αρτ δεν καταλάβαινε πόσο βαρετά μπορούσαν να γίνουν τα μαθηματικά του για όλους τους άλλους.

«Δεν είναι και τίποτα φοβερό, ξέρεις» είπε η Μίμι. «Είναι απλώς μαθηματικά».

«Κι όμως είναι».

Μια λάμψη πρόβαλλε στα μάτια του, μέσα του άναβε μια σπίθα.

«Πάρε, για παράδειγμα, τα μορφοκλασματικά σύνολα».

Της έδειχνε τα μοτίβα που σχημάτιζαν οι μαθηματικές εξισώσεις – έμοιαζαν με ουρά ιππόκαμπου.

«Αυτά εδώ αναπαράγονται ξανά και ξανά σε απίστευτα μικρές, *άπειρα* μικρές και εντελώς πανομοιότυπες λεπτομέρειες παντού στη φύση. Σε ανανάδες και σε παγοκρυστάλλους, σε δάση και σε εκβολές ποταμών, στις φλέβες του σώματός σου».

Την έπιανε από τον καρπό και γύριζε το χέρι της ανάποδα για να φανερωθούν οι μπλε φλέβες κάτω από το χλωμό της δέρμα.

«Κοίτα πώς εξαπλώνονται και εξαπλώνονται και εξαπλώνονται. Όλα αυτά είναι αριθμοί. Την επόμενη φορά που θα φας μπρόκολο Ρομανέσκο, δες το μοτίβο μέσα στο μοτίβο μέσα στο μοτίβο».

Κουνούσε τα χέρια του στον αέρα και τα δάχτυλά του μετακινούνταν σχηματίζοντας αγκύλες, λύνοντας εξισώσεις και στις δύο πλευρές, υψώνοντάς τες στη δεκάτη, όσο προσπαθούσε να εξηγήσει ξέπνοος. Η Μίμι δεν μπορούσε να ακολουθήσει αυτόν τον κομήτη. Έμενε πάντα πίσω, με τα πόδια της καρφωμένα στη Γη.

Είχε κάνει κι εκείνη τη μικρή της βόλτα εκεί έξω, σε τροχιά γύρω από το σύμπαν, προσπαθώντας να βρει τον έρωτα – μια ζωή δική της –, αλλά δεν τα είχε καταφέρει. Έπρεπε να μείνει στο σπίτι, να ξαναγίνει ένα απλό σημείο δεδομένων μες στη σπουδαία ιστορία του ιδιοφυούς αδερφού της και των μαθηματικών του, που ήταν πιο σημαντικά από όλα.

* * *

Οι πόρτες του ασανσέρ ανοίγουν στον τρίτο όροφο του νοσοκομείου. Σιδερένια καρτσάκια είναι παραταγμένα πλάι στους πράσινους τοίχους σαν ταξί που περιμένουν στη σειρά.

Η Μίμι ακολουθεί την αστυφύλακα Πείν.

«Μπράδερτον. Εισήχθη σήμερα το απόγευμα».

«Ναόμι Μπράδερτον» λέει η Μίμι. «Είμαι η αδερφή του».

«Είναι στην εντατική. Στην Πτέρυγα Φάρδινγκ. Από αυτόν τον διάδρομο μπορείτε να πάτε στην αίθουσα αναμονής».

Προχώρησαν στον μακρύ διάδρομο. Όλες οι αποφάσεις που είχε πάρει η Μίμι για τη ζωή της όσο έλειπε χάνονται τώρα πίσω της με κάθε βήμα.

«Θεέ μου».

Ο Αρτ είναι ξαπλωμένος ανάσκελα –σαν νεκρός– με τον λαιμό του σε νάρθηκα, ακινητοποιημένο.

Αυτή η εικόνα συγκλονίζει τη Μίμι. Λάμπες φθορίου εντείνουν τη σύγχυση. Αισθάνεται τον κορμό της να σηκώνεται στον αέρα, λες και παρακολουθεί τη σκηνή από ψηλά σε τρισδιάστατη αναπαράσταση.

Εκείνος είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι· η ανάσα του κοφτή και σταθερή, σωληνάκια να ανεβοκατεβαίνουν σε συγχρονισμό με το στήθος του. Σωληνάκια, υγρά, τοξίνες. Ηλεκτρονικές συσκευές, βελόνες. Κρεβάτια με ροδάκια. Δεν θα του άρεσε. Τα ροδάκια τής προκαλούν κι εκείνης ναυτία – μοιάζουν έτοιμα να κινηθούν ανά πάσα στιγμή. Η Μίμι στέκεται στα πόδια του κρεβατιού του.

Ίσως κάπου εκεί έξω να βρίσκεται
ο μαθηματικός τύπος για τη μεγαλύτερη
απόφαση της ζωής σου...
Μερικές φορές όμως αρκεί απλώς
να εμπιστευτείς την καρδιά σου.

«Ζεστασιά, θλίψη και
ένταση αναμειγνύονται με
τρόπο μοναδικό σε αυτό το
συναρπαστικό μυθιστόρημα».
Booklist

Ένα τρυφερό, ευφυές μυθιστόρημα
για τις αδερφικές σχέσεις, για
την αληθινή αγάπη και για το
πώς οι απαντήσεις στα μεγάλα
ερωτήματα της ζωής ακολουθούν
τη δική τους λογική.

ISBN: 978-618-03-3873-7

9 786180 338737
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83873

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book

metaixmio.gr